

Tijd wordt

“Het wordt eens tijd,” zei hij, “het wordt eens tijd.”

“Het wordt eens tijd,” zei Konstantin. Hij lag dwars over de vloer.

“Het wordt eens tijd,” zei hij, “dat jij niet zo dwars ligt.”

“Ik lig niet dwars,” zei Konstantin, “ik lig recht.”

“Het wordt eens tijd,” zei hij, waarop Konstantin zei: “Zo lig ik altijd.”

“Het wordt eens tijd,” zei hij en Konstantin zei: “Het wordt eens tijd.” Ze zwegen dan even, allebei. Hij keek Konstantin aan, die hem aankeek alsof hij wilde gaan verliggen.

“Zo lig ik altijd,” zei Konstantin, “zo lig ik lekker.”

Emmanuel kwam de kamer binnen en hij zei: “Het wordt eens tijd,” en hij zei: “dat hij niet zo dwars ligt.”

Konstantin was alreeds weer dwars gaan liggen. En deed zijn best om in slaap te vallen.

Emmanuel zei, maar Konstantin zei: “Ik val niet in slaap.” En Konstantin zei: “Het wordt eens tijd dat ik in slaap val.”

Emmanuel verliet de kamer en hij zei: “Het wordt eens tijd.” En het werd stil. Konstantin was in slaap aan het vallen en hij zei: “Het wordt eens tijd dat ik ontwaak na het in slaap vallen.” En Konstantin stopte met in slaap vallen.

Cerise kwam de kamer binnen en zij zei: “Het wordt eens tijd.” Ze zei het halffluid. “Het wordt eens tijd dat hij niet zo dwars ligt.” En Konstantin zei: “Hij ligt niet dwars.” Konstantin zei: “Hij ligt nooit dwars.”

Hij verliet de kamer. Cerise ook. En Konstantin zei: “Het wordt eens tijd.”

En het werd tijd. Voor heel veel dingen. Konstantin deed ze allemaal. En zo was het tijd geworden.

5tienachtien4; 17!aug!14